

History of studying suffixes in Urdu language

* **Amalia Pashayeva**

Abstract:

The article examines the history of the study of suffixes in Urdu. As it is known, there are a number of research works on the study of Urdu both in the former USSR and in the West. In these works, suffixes in Urdu and their morphological features are also discussed. Russian-Soviet linguist A. Davidova in his "Textbook of Urdu" written in 1970, Z. M. Dimshich in his book "Grammar of Urdu", R. Mahammadjanov in his textbook "Urdu" talk about suffixes in Urdu.

Western scholars include John Shakespeare in The Grammar of the Indian Language, John Dawson in the Urdu or Indian Grammar, Ruth Laila Schmidt in The Basic Grammar of the Urdu, S. H. Kellogg in the Grammar of the Indian Language, John. T. Plats "In Indian and Urdu grammar books, Urdu suffixes are also mentioned.

Keywords: Urdu, suffix, Indian, language, grammar

تاریخچه مطالعه پسوند ها به زبان اردو

* آمالیا پاشایوا

چکیده:

این مقاله به بررسی تاریخچه مطالعه پسوندها در اردو می پردازد. همانطور که مشخص است، تعدادی از آثار تحقیقاتی در مورد مطالعه اردو در اتحاد جماهیر شوروی سابق و در غرب وجود دارد. در این آثار به پسوندهای اردو و ویژگی‌های صرفی آنها نیز پرداخته شده است. زبان شناس روسی-شوروی آ. داویدوا در "کتاب درسی اردو" خود که در سال 1970 نوشته شده است، دیمشیچ در کتاب "دستور زبان اردو"، ر. محمدجان اف در کتاب درسی خود "اردو" درباره پسوندها به زبان اردو صحبت می کنند.

دانشمندان غربی عبارتند از: جان شکسپیر در دستور زبان هندی، جان داونسون در دستور زبان اردو یا هندی، روث لیلا اشمیت در گرامر اساسی اردو، اس. اچ. کلوگ در گرامر زبان هندی، جان. پلاتس «در کتاب های دستور زبان هندی و اردو، "پسوندهای اردو" نیز ذکر شده است.

کلمات کلیدی: اردو، پسوند، پیشوند، زبانهای هند و اروپایی، سانسکریت، هندی

مقدمه:

مشهورترین نظریه در مورد ریشه ، تاریخچه و پیشرفت زبان اردو این است که ترکیبی از زبانهای عربی ، فارسی ، پشتو ، ترکی ، هندی و برخی از گویشهای محلی هند است. مسلمانان نزدیک به هزار سال هند را اداره کردند و ارتش مسلمانان از سربازانی با ریشه ها و ملیت های مختلف تشکیل شده بود که به زبان های مختلف صحبت می کردند. در نتیجه ارتباط این سربازان با مردم محلی ، زبان جدیدی ایجاد شد که برای همه قابل درک بود. این زبان جدید اردو نامیده می شد و وسیله مشترکی برای برقراری ارتباط بین سربازان مسلمان در زمان فتح هند باستان از جمله میانمار بود و تاریخچه این رویداد حکایت از قدمت اردو در حدود 800 سال دارد. با این حال ، شناخته شده است که زبان ها نمی توانند یک شبه ایجاد شوند ، قرن ها طول می کشد تا رشد کنند. سازگاری و شکل گیری ساختار دستوری زبان اردو با یک استاندارد خاص پنج -شش قرن طول کشید. ریشه زبان اردو به اواسط قرن دهم و اوایل قرن یازدهم برمی گردد. با این حال ، از آنجا که این دوره مرحله شکل گیری زبان اردو بود ، هیچ کار زبانی یا ادبی قابل توجهی منتشر نشد.

1. در سالهای اولیه اردو ، این تنها وسیله ارتباطی بود. این زبان ترکیبی هندی یا دهلی نامیده می شد و به خط دوناگری نوشته شده بود. بعداً ، در قرن چهاردهم ، این زبان به هند جنوبی (حیدرآباد دین) راه یافت ، جایی که واژگان هندو گسترش یافت و بسیاری از کلمات و ترکیبات از زبانهای محلی به این زبان وارد شد. مردم به این زبان دین می گفتند که در هند جنوبی گسترش یافته بود. واژگان همچنان در حال گسترش بوده و از دکان به رختا تغییر می یابند و اعتقاد بر این است که رختا اساس اردو مدرن را تشکیل داده است. استاندارد سازی زبان رختا (اردو) در قرون شانزدهم و هفدهم در زمان شاه جهان و عالمگیر صورت گرفت ، که طی آن ویژگی های ترکیبی زبان اردو کامل شد و به محتوای و قدرت غنی تری دست یافتند.

مانند بیشتر زبانهای جهان، ادبیات اردو با شعر آغاز شد. امیر خسروف (1253-1325) دانشمند مشهور زبانهای فارسی و عربی بود و اولین شاعری بود که به زبان اردو نوشت. او شعرهای خود را به زبان هندی سرود که بعداً زبان غالب شد شعر اردو شکل نهایی خود را تا قرن هفدهم پیدا نکرد. در قرن هفدهم، به زبان دربار تبدیل شد. قرن هجدهم شاهد تحول خارق العاده ای در ادبیات اردو، به ویژه شعر اردو بود. در آن زمان، اردو زبان فارسی، زبان رایج غالب در منطقه را پشت سر گذاشت.

پس از این مرحله، شاخص های اصلی رشد ضروری زبان اردو بررسی مسائل زبانی آن، ظهور آثار ادبی و چاپ کتاب به این زبان بود. هندولوژی زبانی شامل مطالعه زبانشناسی هندوآریایی (مطالعه زبانهای هندوآریایی) از جمله زبانهای دراویدی و مونداد است. تا پایان قرن هجدهم، زبان اردو عمدتاً به عنوان یک اثر شعری و تحت تأثیر شدید شعر فارسی نوشته می شد، اما با آغاز قرن نوزدهم، یک شکل منظوم شاعرانه از زبان اردو ظهور کرد.

بنابراین، کارمندان دولت انگلیس در هند باید با کشوری که در آن کار می کنند و متداول ترین زبانها (هندی، اردو، بنگالی، فارسی) آشنا شوند. برای پاسخگویی به این تقاضا، کالجی در سال 1800 تأسیس شد، جایی که دانشمندان و نویسندگان محلی هند برای تدریس دعوت شدند. اولین نیاز نیروهای انگلیسی به این کالج نوشتن کتاب درسی برای یادگیری زبان بود. آنها این کار را با موفقیت انجام دادند. ایجاد پایگاه چاپ نیز به دلیل نیاز انگلیسی ها ایجاد شد. چاپ کتاب به زبان اردو در هند ارتباط مستقیمی با چاپ کتاب به زبان فارسی دارد، زیرا زبان فارسی در هند زبان رسمی بود. در کمال تعجب، اولین کتاب منتشر شده در سال 1781 مکاتبات رسمی با عنوان "انشای هرکان" بود. بخشی از متن به فارسی بود و به خط نستعلیق نوشته شده بود. از آن پس نامه های شرکت های هند شرقی چاپ و از انگلیسی به فارسی ترجمه می شد. اگر سال 1781 آغاز چاپ کتاب در هند محسوب شود، چاپ کتاب به زبان اردو از سال 1782 آغاز شد.

بنابراین، در همان سال بروشور به 3 زبان انگلیسی، فارسی و اردو منتشر می شود. این خلاصه ای از مقالات درباره جنگ ها بود. از آنجا که امروزه هیچ اطلاعاتی درباره انتشارات اولیه وجود ندارد، می توان گفت که انتشار این کتاب پایه و اساس انتشار زبان اردو در هند را بنا نهاد. پس از آن، تعداد کتابهای دستور زبان اردو افزایش یافت. مباحث دستوری زبان اردو به سمت شکل گیری و ویژگی خاص پیش می رود. امروزه، زبان اردو یکی از متغیرترین و در حال توسعه ترین زبانها در جهان است. با این حال، این زبان از

قبل دارای یک سیستم دستوری ساختاری است. بیشتر کتابهای درسی گرامر اردو قسمت جداگانه ای در پسوندها دارند. محققانی که در کشورهای مختلف این زبان را مطالعه می کنند ، اطلاعات جامعی درباره پسوند ها در دستور زبان و کتاب های درسی آنها ارائه می دهند.

2. مطالعه جدی تاریخ و مردم نگاری هند در روسیه از دهه بیستم و سیم قرن بیستم آغاز شد. در سال 1949 ، گروه تاریخ خاور دور در دانشگاه ایالتی لنینگراد تأسیس شد ، جایی که همراه با چین و ژاپن ، تاریخ هند را آموزش می داد. در دهه های پنجاه و شصت ، فعالیت اصلی علمی این گروه مطالعه تاریخ مدرن و معاصر هند بود. دانشگاه دولتی مسکو و انستیتوی کشورهای آسیایی و آفریقایی نیز دارای دو دپارتمان هستند که در سال 1956 در زمینه هندولوژی تأسیس شده اند. این بخش سانسکریت ، هندی ، اردو ، تامیل ، بنگالی و پنجابی را آموزش می دهد. لازم به ذکر است که رشته هندولوژی در بسیاری از موسسات دیگر روسیه مورد مطالعه و تدریس قرار می گیرد.

آ. داویدوا در کتاب درسی خود در سال 1970 در اردو ، بیست بخش را به مسائل مختلف اردو اختصاص داد. در درس هفتم ، نویسنده درباره پسوند ها و ترکیب ها صحبت می کند و اظهار می دارد که ترکیبات روسی "با برادر می روند" و "هیچ چیز" در اردو متفاوت است. اگر ما در مورد موجودات زنده صحبت می کنیم ، پس پیشوند روسی "c" به عنوان پسوند کے ساتھ یا به عنوان فعل مذکر و نامشخص کنے (هونے) [1 ، ص 102] آورده می شود. در بخش هفدهم ، نویسنده از پسوند جیسا کا "jeysa ka" و "такойкак" صحبت می کند و یادداشت می کند که هر دو قسمت آن بسته به جنسیت ، تعداد اسم ها در نقش خیر شکل خود را تغییر می دهند [1 ، ص 258]

ز.م. دیمشیچ در کتاب "دستور زبان زبان اردو" خاطر نشان می کند که نقش پسوندها در لایه ریخت شناسی زبان با نقش پسوند ها مطابقت دارد. برخلاف انتهای حروف برای هر جز از یک عبارت ، فقط یک بار در موقعیت زیر آخرین کلمه استفاده می شود: "bare bare beta k̄a ghar" خانه برادرم. [2 ، p.364].

نویسنده همچنین بیان کرد که پسوندهای اردو معنای شکل غیرمستقیم را همانند هندی مشخص می کنند و این حالت به طور مستقل (یعنی بدون پسوند) عمل نمی کند و پسوندهای زیر را به عنوان مثال ذکر می کند: laṛke

k̄a

laṛke ko

laṛke par

us k̄ā

us ko

us par [2, s.364].

ز. دیمشیچ در مورد مکان پسوندها در اردو می نویسد: «پسوندها معمولاً جدا از کلمه کنترل شده نوشته می شوند. پسوندها معمولاً نسبت به کلمه کنترل شده در موقعیت دوردستی قرار دارند اما کلمه ای که پسوند به آن تعلق دارد یک ماده مشخص و یک ساختار اضافی و غیره است. وقتی با آنها مشخص شد، پسوندها بعد از آنها قرار می گیرند، یعنی با فاصله از کلمه کنترل شده " [2, p.364].

در غرب، هندوئیسم اکنون در بسیاری از موسسات مورد مطالعه و تدریس است، اما همچنین فلسفه هندوئیسم (به ویژه توسط کسانی که خود را هندو می نامند) تحت اصطلاح نو هندوئیسم مورد مطالعه قرار می گیرد.

جان شکسپیر در کتاب خود گرامر زبان هندی می نویسد که هیچ اسمی بدون پیشوند یا پسوند قابل استفاده نیست، مگر در مورد اسم ها و اسم های جمع، که در این صورت بلافاصله مشخص می شود. در فرآیند توسعه بعدی، بسیاری از عبارات بی پایان ظاهر شدند، اگرچه بلافاصله شناخته نشده اند [7, p.113-114]. آنها در موقعیتی قرار دارند، و گاهی اوقات می توانند قبل از کلمه ای که متحد می شوند، بیایند.

جان داوسون در کتاب خود گرامر اردو یا هندی (1908) اظهار داشت که هیچ کلمه تحت اللفظی در هندی وجود ندارد. فقط کلماتی که با آنها ترکیب می شوند به پسوندهایی تبدیل می شوند که در شکل گیری نام نقش دارند. نیاز به چنین کلماتی توسط تعدادی از اسم ها برآورده می شود. این اسامی مالک هستند و تمام اسامی که در این موقعیت استفاده می شوند غیر مستقیم هستند [8, ص 83]. نویسنده همچنین پیشوندهایی با اصل فارسی و عربی را ذکر کرده و اظهار داشته است که بندرت مورد استفاده قرار می گیرند و نیازی به مالکیت ندارند [8, ص 88].

روت لیا اشمیت می نویسد که پسوندهای دستوری می توانند بیشتر عملکردهای دستوری ، مانند تعلق ، شی و تنش موضوعی را بیان کنند. نویسنده همچنین خاطر نشان می کند که بیشتر پسوند های مرکب عباراتی هستند که (و به دنبال آنها اسم ، صفت و قید k̄ā تشکیل می شوند) (اشکال اصلاح شده از نظر دستور زبان ke ~ k̄ī از بیانگر رابطه بین دو اسم است و با اسم دلالت بر (ke, k̄ī) k̄ā اضافه می شوند. - نشان می دهد که پسوند [p.69 جنس ، عدد و حالت به عنوان صفت سازگار است [9] ،

س.ح. کلوگ خاطر نشان می کند که ریشه شناسی ضمایر شخص در فلسفه هند از مدت ها پیش یکی از بحث برانگیزترین ها بوده است ، اما هرول باری آن را کسی می داند که سرانجام مسئله را حل می کند ،
 'keran 'kero 'kar 'karā 'ka. 'ko 'kau 'k̄ā خاطر نشان می کند که پسوندهای شخصی او در هندی " یک نسخه اصلاح شده یا عملی است ، و همچنین krita - همه موافقت که "ro 'lo 'go 'ker 'kerā 'kerā " است و این ذره در پراکریت گسترده است [6] ، ص 131]. kri "to شکل قبلی فعل

یک نقش اضافی دارد. بنابراین ، قطره ka س. کلوگ توسعه بیشتر روند مالکیت را توصیف می کند: «پسوند به شکل یک کریکا یا یک کریکا در می آید. در پراکریت ، این ذره ri-niner و تبدیل آن به یک صدای - معمولاً بعد از اسم در حالت مالکیت استفاده می شد و انطباق رخ می داد ، اما تغییری در معنی رخ نداد. بنابراین ، آخر الامر ، این مالکیت به پایان رسید و به خودی خود به عنوان نشانه ای از مالکیت در آمد ، و این در هندی امروز نیز وجود دارد [6] ، ص 131].

" مشخص شده اند. البته این kerakah از "ker 'kē' hind لازم به ذکر است که در زبان اردو پسوندهای (ri) تشکیل شده بود و به جای er (به جای ar و -ghotakah داشت و از -ghorā و ghorō زبان قبلاً اشکال گفتاری مشکی ، Karito ، kario) به کار می رود. prakrit (در میان سایر اشکال کوتاه krita و را تشکیل داده است. اینها اشکال باستانی ضمایر شخص هندی است. در ضمایر اول و دوم شخص ka ناشنوا ، و karako نهایی k اولیه و kدر زبان هندی عالی ، در گروه های قومی مارواری و مواری هند ، هر دو باقی می ماند. از فرم های بالا ، rāo ، rau ، ro و rā ، به طور جهانی منتقل می شوند و بنابراین kerazo ، اشکال بالاتر هندی ، از جمله مواریگو ، به راحتی اصلاح می شوند. kananji 'kan 'ko و k̄ā Brac 'kan

جان. پلاتسوردو می نویسد که پسوندها عمدتاً از یک ریشه تشکیل شده اند یا از اسامی فارسی و عربی تشکیل شده اند و این اسامی از لحاظ مکانی معنی دار و توصیفی هستند، توسط کلمه ای که بعد از آنها آمده تعیین می شود و پیشوند (یا کنترل شده) می شود. اسم) مربوط به توسعه فرم کے پسوند شخص در جنسیت مردانه است. بیان می کند که تقریباً همه پسوندهای واقعی منشأ فارسی و عربی دارند و مقدم بر نامی هستند که آنها دائماً بر آن تسلط دارند [p.191، 5].

آنها به عنوان پسوند واقعی، موارد زیر را نشان می دهند و توجه دارند که از نامی که اداره می کنند پیروی می کنند و به طور کلی، خواستار تغییر نام هستند:

-بدون bina بنا

بر par پر

تا- tak تک

با- سمیت

از- se سے

توسط- kar کر

برای- ko کو

برای- līe لیئے

نویسنده همچنین یادآوری می کند که پسوند بنا هم می تواند اسمی را که می تواند شکل آن را تغییر دهد، مانند [قبل و بعد از آن دنبال کند. p.192. پسوند بن مخفف [5،

[را در گروه پسوندهایی که برای انعکاس ko] درخشان کاشف در کتاب دستور زبان مدرن اردو، پسوند کو [رابطه بین اسامی و افعال جا می دهد و پسوندهای این گروه را به شرح زیر گروه بندی می کند:

1. پسوندی کہ با مبتدا می آید [ne] نے

2. پسوندی کہ با متمم می آید [ko] کو

3. پسوندهای اضافت [ki] کی ، [ke] کے ، [ko] کو

4. پسوندهایی کہ رابطه اسم و فعل را [tak] تک ، [par] پر ، [se] سے ، [me] میں منعکس می کند

5. پسوندهایی گویا [qoya] ، طرح [tarah] ، جیسا [ceysa] ، ویسا [veysa] ، ایسا [sa] سا (s. 204). پسوندهایی کہ اسمها را از یک دیگر متمایز می کند

[پس از کامل بودن به کار می رود و پس از مکمل های نشان دهنده koنویسنده می نویسد که پسوند اردو کو]
[بعد از مکمل های نشان دهنده مفاهیم بی جان استفاده نمی شود: koمفاهیم زنده می آید ، و پسوند کو]

انہوں نے میری کتاب پڑھی

[14 ، ص 53]. [Inhone meri book parhi]

ر.محمدجانف در کتاب درسی "اردو" یادداشت می کند کہ شاخص های پسوندی در اردو پسوندها هستند و یک مورد غیر مستقیم را تشکیل می دهند. نویسنده اظهار داشت کہ موارد زیادی از اسم در اردو وجود دارد و هشت مورد از آنها موارد اصلی است. نویسنده می نویسد کہ هفت پسوند را بہ عنوان شاخص حالت اصلی وجود دارد و آنها را بہ شرح زیر گروہ بندی می کند:

1. پسوند [ka] کا 5. پسوند [par] پر

2. پسوند [ko] کو 6. پسوند [tak] تک

3. پسوند [me] میں 7. پسوند [ne] نے

[13, s.180] پسوند [se] سے 4.

[با موارد جهت پذیری و اثربخشی مطابقت دارد. در این ko نویسنده همچنین یادآور می شود که پسوند کو]
[13, s.180] حالت ، پسوند عملکردهای کامل بودن مستقیم و غیرمستقیم را انجام می دهد [13] ،

بیشتر کتابهای دستور زبان اردو حاوی اطلاعاتی در مورد رابطه فضا و زمان هستند. به خصوص در مورد پسوندها ، این موضوع با جزئیات بیشتری مورد بحث قرار می گیرد ، زیرا مانند بسیاری از زبان ها ، پسوندهای نشان دهنده مکان و زمان در اردو از حرکت و اندازه در مکان و زمان صحبت می کنند. و. سویدرسی می نویسد: «فضا نوعی وجود ماده است. ویژگی اصلی که فضا را مشخص می کند این است که به دو شکل انجام می شود: رابطه وجود همزمان و رابطه two از تعامل اشیا تشکیل شده است. روابط بین اشیا تغییر.

در همان زمان ، اتصال وجود در همان چارچوب زمانی به معنای رابطه چیزها با یکدیگر است: یک شی در کنار ، زیر ، بالا و غیره است. [12 ، p1010-106]. روابط موجود بین اشیا در زبانهای مختلف متفاوت بیان می شود. پسوندهای اردو ، به ویژه -se ، توابع دستوری نیز دارند. آنها را می توان به دو گروه تقسیم کرد: گروههایی که با پسوند دوم (se ، tak) قابل ردیابی نیستند و گروههایی که با se کاربرد دارد و یک توالی پسوند را تشکیل می دهند. پسوندها بعد از اسم و ضمیر می آیند. توابع دستوری شامل فضا ، حرکت و گسترش است.

پسوندهای خاص می توانند هم از نظر دستوری و هم از لحاظ مکانی و هم از لحاظ زمانی عمل کنند. پسوندهای اردو عملکردهایی مشابه پسوندهای زبانهای اروپایی دارند. اردو پیشوندهای بسیار کمی دارد که از فارسی و عربی گرفته شده است. پسوند می تواند یک کلمه ساده (پسوند ساده) یا یک عبارت باشد. پسوندها دو نوع دارند: توالی پسوند (دو پسوند نشانگر روابط پیچیده فضا و حرکت) و پسوندهای پیچیده.

لازم به ذکر است که بسیاری از نویسندگان اطلاعات گسترده ای در مورد پسوندهای اردو داده اند که مفهوم فضا-زمان را بیان می کنند. س. کلوگ درباره این پسوندها می نویسد: "همه اشکال مختلف پسوندهای معنادار

فضایی "men" را می توان به عنوان یک پسوند "madye" واحد با معنای مکانی در نظر گرفت. این "مندیا" سانسکریت از "وسط" می آید. اشکال مختلف mah, 'm'tir, 'mahi, 'madhi, 'madya همه روندهای کلمه ای پی در پی را نشان می دهند. Dy - به h و y تبدیل می شود ، ابتدا به i بعدی تبدیل می شود و سپس ناپدید می شود. پسوند دیگر -par از نظر مکانی و همه نسخه های آن از اصل سانسکریت -upari (over) تشکیل شده است. مرورید اشکال قدیمی خود را حفظ کرده ، واکه اصلی هنوز هم حفظ شده است. از این اصل ، pari ، 'par ، pai و pa در اردو یکی پس از دیگری شکل گرفتند [p.132 ، 6].

ز. دیمشیچ اظهار می دارد که ترکیبات پسوندی عمدتاً برای بیان روابط جسم ، مکان و زمان استفاده می شوند [p.398 ، 2]. محمدجانوف اظهار می کند که پسوند کو [ko] با کار با قسمت هایی از روز و روزهای هفته به عنوان یک عبارت زمان عمل می کند:

کو سوتا هے کہ صبح کو وہ گھے سے نہ نکلتا هو

[Hosaktahe ki subekovoqharsenanikaltaho]

این احتمال وجود دارد که او نتواند صبح خانه را ترک کند [p.42 ، 13].

پسوندهای اردو با توجه به ساختار ریخت شناسی به ساده ، مرکب و ترکیبی تقسیم می شوند. با توجه به روش تشکیل ، پسوندها به دو گروه تقسیم می شوند: ساده و مشتق. ساده به زبان ژنتیکی با سایر بخشهای گفتار از نظر ژنتیکی ارتباط ندارد. پسوندهای مشتق شامل پسوندهای ساده هستند: 'ko ، 'kā ، 'mei ، 'se ، 'ne. پسوندهای ساده ، چه در مبدا و چه در شکل گیری ، به قسمتهای دیگر گفتار اشاره دارند. تمام پسوندهای مرکب ، از جمله مشتقات ، پسوندهای صامت [با هم ،] هستند. این اشاره به صفت فعل سانسکریت است.

ز.م. دیمشیچ طبقه بندی زیر را برای اصلاحات و انتهای پیچیده انجام می دهد:

پسوندهایی که از اسم یا صفت درست شده است

“ Kī taraf (به طرف) k; ”طرف“ kekābil; (طبق).”

پسوندهایی که از قید درست شده است“ ke andar: اندر“ ke sāmne ”پیش“ , ”روبرو“ ,

پسوندهایی که از فعل درست شده است “keliye, برای”, kemare, “به سبب”, “به خاطر”.

پسوندهایی که از جمله ساخته شده است - kebāgāir: بدون - kemā; با هم - kebinā, بی, [2, ص. 365].

نویسنده همچنین در مورد ترکیب کلمات با پسوندها صحبت می کند و یادداشت می کند که ترکیب کلمات متشکل از اسامی، قیدها یا پسوندهای ساده می توانند مانند پسوندها عمل کنند [2, p.367]. نویسنده اطلاعات مفصلی در مورد هر یک از پسوندهای ساده می دهد و نکات گسترش آنها را توضیح می دهد. در مورد پسوندهای مرکب، ز. دیمشیچ اظهار می دارد که آنها از دو قسمت تشکیل شده اند: ((kā)) ((ke)) یا ((kī)) شکل ختم یا se ending و اسم، صفت، قید یا پیشوند. در پسوند مرکب، قسمت دوم (اصلی) عمدتاً معنای لغوی خود را حفظ می کند و قاعدتاً این معنی را به کل پسوند منتقل می کند. قسمت اول - پسوند ((ke)) ((kā))، ((kī)) یا پسوند se - فقط برای اتصال قسمت دوم، قسمت مهم دوم پسوند مرکب است [2, p.387-388].

نتیجه گیری:

زبان اردو یکی از سریعترین زبانهای در حال تغییر و ظهور در جهان است. اگرچه اردو ساختار دستوری از قبل ساختار یافته ای دارد ، اما فراوانی عناصر متعلق به زبانهای مختلف و این واقعیت که در یک محیط چند زبانه صحبت و توسعه می یابد ، منجر به تغییر سریع و گسترش این زبان به مناطق وسیع تری می شود. تغییرات ساختاری و لغوی مورد استفاده عناصر زبان همچنان در دستگاه های دستوری مختلف اتفاق می افتد و مورد کاوش قرار می گیرد.

منابع:

##Давидова А. А. Учебник языка урду. Часть 2. Москва: Наука, 1970, 356 с.

##Дымщиц З. М. Грамматика языка урду. Москва: Восточная литература, 2001, 596 с.

##Индийская и иранская филология. Москва. 1964, 294 с.

##Гирсон Дж. А., Конов С. Лингвистический обзор Индии. 1903-1928.

##Platts J. T. A grammar of the Hindustani or urdu language. Oxford, 1874, 399 p.

##Kellog D. D. A grammar of the hindi language, London, 1893, 584 p.

##Shakespear J. Grammar of the hindustani language. London, 1826, 202 p.

##Dowson J. A grammar of the urdu or hindustani language. London. 1908.
264 p.

##Rutn Laila Şmidt. Urdu. An essentialgrammar. NY, 2006, 314 p.

##Young D. Urdu grammar. USA: Createspace. 2014, 186 p.

##Свидерский В. И., Пространство и время, Москва, Государственное
издательство политической литературы, 1958, 200 с.

##Мухамеджанов Р. Учебник языка урду. Ташкент, [Укитувчи](#), 1988, 231 с.

-درجشن کاشف. جدید درسی اردو. کراچی. ۲۰۴ص

##Бескровный В.М. Из истории изучения живых индийских языков в
России в XIX в. // Вестник ЛГУ. 1957, № 8, с. 37-50